

Martijn "Puerto" Poort neemt afscheid van het 1e elftal van de v.v. Middelstum.

Martijn Poort nam vrijdagavond 9 juni afscheid van het 1e elftal van de plaatselijke voetbalclubs. In een oefenwedstrijd tegen "zijn" oud ploeggenoten "uit eerste elftallen van weleer" waar Martijn ooit eens mee samen speelde. De afscheidswedstrijd werd gewonnen door het huidige 1e elftal met 2-0.

Blessureleed heeft Martijn doen besluiten om een punt te zetten achter zijn voetballoopbaan bij het 1e elftal van Middelstum. Ik sluit niet uit dat ik ooit nog eens tegen een balletje zal trappen, maar ik wil nu eerst helemaal klachten vrij worden.

Een kwartier voor het einde van de wedstrijd werd Martijn door zijn moeder Lia en vriendin Loes Huitsing van het veld gehaald. Een speciaal moment voor Martijn en de overige aanwezigen want duidelijk was zichtbaar dat het afscheid Martijn niet onberoerd liet. Onmiddellijk na zijn vertrek van het veld trekt hij zich even terug in de stilte van de kleedkamer om zijn afscheid even alleen te verwerken.

Voetballoopbaan Martijn

Meerdere kampioenschappen, talloze blessures, promotie naar de tweede klasse, een mooie verzameling gele kaarten, een eindeloze vechtlust en een hart voor de club. Tijd om eens terug te kijken op de voetballoopbaan van de aanvoerder van de hoofdmacht.

Het gedreven jochie

Het begon voor Martijn allemaal in 1996 met het jaarlijks terugkerende schoolvoetbaltoernooi. Het toen 9-jarige jochie mocht eigenlijk pas het jaar daarop meedoen, maar vanwege zijn gedrevenheid tijdens voetballen op het schoolplein van OBS De Wilster werd hij toch gevraagd. Ook op het veld maakte hij indruk. Zijn ouders werden vrijwel direct na het toernooi benaderd door de voorzitter van v.v. Middelstum: "Die jongen moet op voetbal!". Klaas en Lia hadden zo hun twijfels. De voetbalcarrière van Martijns vader bleef vroeger immers beperkt tot jarenlang de reservebank vullen bij De Fivel. Maar Martijn wist het zeker: hij wilde op voetbal.

Van junior tot hoofdmacht

Vanaf zijn eerste wedstrijd speelde hij vol vuur. Martijn was bloedfanatiek en ging ieder duel stevig in – iets dat zijn benen niet altijd even leuk vonden. Meteen in zijn eerste jaar kreeg hij een enkelblessure. En nog vele blessures zouden volgen. Toch sloot hij het seizoen goed af en werd hij kampioen met de D-junioren. Dat betekende samen patat eten en op de kar het dorp door.

Martijns talent bleef niet onopgemerkt. Op 16-jarige leeftijd werd hem gevraagd om bij de hoofdmacht te spelen. Hij begon natuurlijk op de bank, maar dit beviel hem niet: hij wilde gewoon spelen. Meteen promoveerde het eerste elftal naar de tweede klasse. Het daaropvolgende seizoen bleek een uitstekende leerschool. Hij kreeg meer kans om zich te bewijzen en deed niets onder voor de 'grote mannen' op het veld.

Blessures

Martijns voetballoopbaan is niet compleet zonder de vele blessures die voorbij zijn gekomen. Wanneer het eens niet zijn enkel was, zat zijn knie in het verband. En zodra zijn knie weer beter was, ging hij door zijn enkel. Hij was dan ook regelmatig te vinden bij sportarts Jannes Nijboer in Ten Boer. Het herstel ging hem echter nooit snel genoeg. Hij begon dan ook vaak te gehaast weer te voetballen, wat opnieuw resulteerde in een blessure. Zelfs aan het einde van het afgelopen seizoen liep hij met een dikke enkel rond.

Een hart voor de club

De laatste seizoenen was Martijn aanvoerder van het eerste elftal en was hij degene die aanwijzingen gaf. De leidende rol was hem op het lijf geschreven. Nog altijd even fanatiek en vol vechtlust leidde hij de club naar mooie overwinningen (mits hij niet geblesseerd was natuurlijk). Martijn is altijd volop betrokken geweest bij de club – zo ook in het bestuur. Als lid van de communicatiecommissie was hij onder andere verantwoordelijk voor het creëren van een gloednieuwe website. Ook tijdens vergaderingen is zijn kennis en besluitvaardigheid altijd zeer gewaardeerd. In november kocht Martijn een huis in Groningen en werd het voor hem steeds moeilijker om aanwezig te zijn bij de trainingen. Met pijn in het hart neemt hij afscheid van het eerste elftal, maar hij blijft zeker betrokken bij de club waar hij is opgegroeid.

(Met dank aan zijn ouders en broer voor dit stuk)

Bron: Sportredactie Middelstum-info / Klaas, Lia en Floris Poort (12 juni 2017) 📷 Jaap van der Laan